

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/88/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6716010172
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 07. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Ryant
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2020:6716010172.1

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici, v trestnej veci proti obžalovanej H.. A. V., pre zločin sprenevery podľa § 213 ods. 1,3 Tr. zák., v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Ryanta a sudcov JUDr. Mária Šuleja a JUDr. Adriány Považanovej, na verejnom zasadnutí dňa 8. júla 2020, o odvolaní obžalovanej H.. A. V., proti rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 09.03.2020, sp.zn. 5T/41/2016 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. odvolanie obžalovanej H.. A. V. z a m i e t a.

odôvodnenie:

Okresný súd Zvolen uznal obžalovanú H.. A. V. rozsudkom zo dňa 09.03.2020 sp.zn. 5T/41/2016 vinnou zo spáchania zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1,3 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že ako predávajúca v zmysle kúpnej zmluvy zo dňa 13.12.2011 uzatvorenej vo B. medzi predávajúcou H.. A. V. a kupujúcim J. Y., nar. XX.XX.XXXX a S. Y., nar. XX.XX.XXXX na predmetný byt - byt na X. poschodí obytného domu súp. č. XXXX, vchod č. XX vo B., na ul. R. M. vedený na liste vlastníctva č. XXXX katastrálne územie B., sa obvinená zaviazala v zmysle článku 3 uvedenej zmluvy finančné prostriedky v sume 58.000,- Eur po ich vyplatení pri podpise zmluvy použiť na vyplatenie pohľadávky voči V. L. a.s., čo predstavovalo sumu zostatku z hypotekárneho úveru vzniknutého na základe záložnej zmluvy Y zo dňa 10. 07. 2009, pričom finančné prostriedky vo výške 58.000,- Eur boli dňa 13.12.2011 vložené v hotovosti J. Y., nar. XX.XX.XXXX na osobný účet č. XXXXXXXXXXXX obvinenej v V. L. a.s., a dňa 15.12.2011 v sume 41.060,80 Eur prevedené na hypotekárny účet č. XXXXXXXXXXXX vedený v V. L. a.s., pričom z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov nedošlo k predčasnému splateniu hypotekárneho úveru a výmazu záložného práva a na základe žiadosti obvinenej zo dňa 11.01.2012 boli finančné prostriedky vo výške 41.060,80 Eur prevedené na jej osobný účet vedený v V. L., a.s., pričom obvinená tieto zverené finančné prostriedky použila na iný ako dohodnutý účel splatenia úveru a to konkrétne pre svoje osobné potreby v mieste trvalého bydliska B., z ktorého dôvodu k zániku záložného práva V. L., a.s. viažuceho sa k predmetnému bytu nedošlo a V. L. a.s. dňa 18.03.2015 začala s výkonom záložného práva, čím obvinená pre manželov J. Y., nar. XX.XX.XXXX a S. Y., nar. XX.XX.XXXX, obaja trvale bytom B., R. M. XXXX/XX, spôsobila škodu vo výške 41.060,80 Eur,

Za to obžalovanej uložil podľa § 213 ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. h), § 38 ods. 2, ods. 3, § 46 Trestného zákona trest odňatia slobody vo výmere troch rokov. Podľa § 49 ods. 1, § 51 ods. 1 Trestného zákona obžalovanej výkon toho trestu podmienene odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu nad jej správaním v skúšobnej dobe. Podľa § 51 ods. 2 Trestného zákona obžalovanej ustanovil skúšobnú dobu vo výmere troch rokov. Podľa § 51 ods. 2, ods. 4 písm. j) Trestného zákona uložil obžalovanej povinnosť podrobiť sa v skúšobnej dobe psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve. Podľa § 288 ods. 1 Trestného poriadku poškodených J. Y., nar. XX.XX.XXXX vo B., trvale bytom B., R. M. XXXX/XX, a S. Y., nar. XX.XX.XXXX v F., trvale bytom B., R. M. XXXX/XX, s ich nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku okresného súdu podala v zákonom stanovenej lehote odvolanie obžalovaná prostredníctvom svojho obhajcu, najskôr písomným podaním zo dňa 13.03.2020 s tým, že toto smeruje voči výrokom o vine a treste rozsudku súdu prvého stupňa. V trestnom konaní od začiatku

konzistentne opisovala priebeh udalostí, za ktorých jej syn H. V. inicioval, dojednával a zorganizoval predaj konkrétneho bytu, ktorý jej patril, vrátane bankových operácií. Spoľahla sa na syna a na realitnú kanceláriu, konala tak bona fide, nemala úmysel dopustiť sa protiprávneho konania. Zvýraznila obsah článku 148 ods. 2 Ústavy SR, § 2 ods. 7 Tr. zák. a tiež obsah Dohovoru o ochrane základných ľudských práv a slobôd.

V ďalšom písomnom podaní opäť prostredníctvom svojho obhajcu (z 20.05.2020) podrobnejšie podané odvolanie zdôvodnila, navyiac uviedla, že sa žiadnym spôsobom nekontaktovala a nekomunikovala s realitnou kanceláriou, ani s bankou, všetko vybavoval jej syn H.. Bola prakticky postavená pred hotovú vec. Podľa jej názoru skutkové tvrdenie rozsudku okresného súdu v tom smere, že suma 58.000,- Eur predstavovala zostatok hypotekárneho úveru, nie je korektné. Poukázala na uzatvorenú zmluvu o splátkovom úvere, ktorý jej bol poskytnutý v sume 91.283,- Eur. Žiadosť o predčasné splatenie úveru inicioval jej syn H. a malo k nemu dôjsť 15.12.2011. Kúpna cena nepostačovala na predčasné splatenie úveru a jej syn mal doplatiť banke rozdiel medzi kúpnu cenou a zostatkom nesplateného úveru. Zdôraznila tiež to, že v konečnom dôsledku prišla o dva byty v rámci výkonu záložného práva banky. S peniazmi Y. nedisponovala, ani ich nepoužila pre svoje potreby, všetko inicioval, organizoval a aj realizoval jej syn H., ktorému dôverovala. Zvýraznila v tej súvislosti aj obsah svedeckej výpovede dcéry V. V.. Záverom svojho odvolania krajskému súdu navrhla zrušenie napadnutého rozsudku s tým, aby jej trestnú vec vrátil súdu prvého stupňa s pokynom, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd v Banskej Bystrici z podnetu odvolania obžalovanej H.. A. V. podľa § 317 ods. 1/ Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľka podala odvolanie a preskúmal tiež správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo a v tejto súvislosti zistil, že odvolanie obžalovanej nebolo dôvodne podané.

Verejné zasadnutie o odvolaní obžalovanej vykonal krajský súd v jej neprítomnosti, pretože boli na to splnené procesné podmienky, a to i na návrh zástupcu krajského prokurátora, pretože obhajca obžalovanej senátu krajského súdu pred začiatkom verejného zasadnutia predložil obžalovanou podpísanú výslovnú žiadosť, aby sa toto verejné zasadnutie vykonalo v jej neprítomnosti s odkazom na obsah ust. § 293 ods. 7 Tr. por. a § 298 Tr. por.

Najskôr je nutné konštatovať, že skutkový stav ustálený prvostupňovým súdom v napadnutom rozsudku už má oporu vo vykonaných dôkazoch po predchádzajúcom rozhodnutí krajského súdu vo veci uznesením sp.zn. 3To/122/2019 zo dňa 06.11.2019, ktoré okresný súd vyhodnotil v súlade s požiadavkami § 2 ods. 12/ Tr. por. V odôvodnení svojho rozhodnutia v súlade s požiadavkami ustanovenia § 168 ods. 1 Tr. por. stručne uviedol, ktoré skutočnosti vzal za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa spravoval pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si navzájom odporovali. Z tohto odôvodnenia je tiež zrejmé, akými právnymi úvahami sa spravoval, keď posudzoval dokázané skutočnosti podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny, trestu a náhrady škody. Krajský súd zdôrazňuje, že súd prvého stupňa prejednávánemu prípadu venoval už náležitú pozornosť. V rámci dokazovania na hlavnom pojednávaní pred vyhlásením pôvodného rozsudku vo veci dňa 03.04.2017 vykonal výsluch obžalovanej, ktorá však využila svoje zákonné právo a odmietla vo veci vypovedať, následne uznesením zo dňa 07.04.2017 pribral do konania znalkyne z odboru zdravotníctva - psychiatrie a psychológie H.. K. Z. a H.. Y. O., ktoré následne vo veci vypracovali písomný znalecký posudok (č.l. 274 až 309). Na hlavnom pojednávaní 25.09.2017 vykonal výsluchy svedkov J. Y., S. Y., Y. R., dňa 08.01.2018 poskytli odborné vyjadrenia v rámci výsluchov znalkyne H.. K. Z. a H.. Y. O., dňa 03.10.2018 vykonal výsluchy svedkov H. V. a V. V. a na hlavnom pojednávaní 13.02.2019 v zmysle § 269 Tr. por. prečítal jednotlivé listinné dôkazy a 15.02.2019 bol vo veci vyhlásený prvý rozsudok, ktorým okresný súd obžalovanú spod obžaloby oslobodil. Po zrušení tohto rozsudku krajským súdom vykonal okresný súd následne hlavné pojednávanie dňa 09.03.2020, v priebehu ktorého v zmysle § 269 Tr. por. a § 253 ods. 2 Tr. por. prečítal jednotlivé listinné dôkazy, najmä oznámenia a výpisy z účtu v banke, ďalej výpisy z katastra nehnuteľností, zmluvu o záložnom práve, príjmové pokladničné doklady, obsah kúpnej zmluvy, doklad o vklade, oznámenie o začatí výkonu záložného práva a správy na obžalovanú s odpisom z registra trestov, týkajúcim sa jej osoby. Navyiac oboznámil aj obsah pripojeného spisu Správy katastra Zvolen. Žiada sa pritom poznamenať, že aj krajský súd si vyžiadal aktuálny odpis z registra trestov obžalovanej, z obsahu ktorého vyplynulo zistenie, že doposiaľ riešená nebola. Na základe takto vykonaného dokazovania potom dospel okresný súd k správne nielen skutkovému, ale i právne záveru v tom smere, že obžalovaná zisteným konaním si prisvojila cudziu vec, ktorá jej bola zverená a na cudzom majetku tak spôsobila značnú škodu.

Takýto výrok o vine obžalovanej, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu jej konania, súd prvého stupňa zdôvodnil nasledovne. Obžalovaná ako predávajúca, uzatvorila s poškodenými, ako kupujúcimi, kúpnu

zmluvu, predmetom ktorej bol predaj bytu č. XXX na X. poschodí bytového domu na ulici R. M. XX. V zmysle tejto zmluvy cena bytu bola medzi zmluvnými stranami dohodnutá na 65.000,- Eur, pričom 7.000,- Eur bolo zaplatených v hotovosti formu zálohy a zvyšných: 58.000,- Eur bolo uhradených vkladom na účet obžalovanej, pričom táto suma v zmysle zmluvy mala byť použitá na vyplatenie pohľadávky, ktorú mala obžalovaná voči V. L., a.s., išlo o sumu zostatku hypotekárneho úveru, teda banka mala na byt zriadené záložné právo, a po vyplatení sumy 58.000,- Eur malo teda dôjsť ku splateniu hypotekárneho úveru a výmazu záložného práva zriadeného k predmetnému bytu. Z dokazovania, najmä výpovedí poškodených a z listinných dôkazov, bolo preukázané, že suma 58.000,- Eur bola skutočne poukázaná na účet obžalovanej. Následne bolo na hypotekárny účet V. L., a.s. prevedených 41.060,80 Eur, avšak z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov na uvedenom účte k predčasnému splateniu hypotekárneho úveru zo strany obžalovanej nedošlo. Obžalovanej na základe jej žiadosti boli finančné prostriedky zo strany banky vrátené na jej osobný účet, pričom tieto finančné prostriedky si obžalovaná ponechala, a teda nepoužila na vopred dohodnutý účel (splatenie hypotekárneho úveru). Zvyšok finančných prostriedkov, potrebných na vyplatenie hypotekárneho úveru mal zabezpečiť syn obžalovanej H. V., ktorý ale z dôvodu vlastných finančných prostriedkov tieto nedokázal zabezpečiť, práve naopak, zrejme pre jeho vlastnú potrebu boli použité aj finančné prostriedky, ktoré boli bankou vrátené obžalovanej. Ako vypovedala samotná obžalovaná, jej syn mal prístup k jej účtu, ona sama mu dávala k dispozícii jej platobnú kartu k účtu, teda z neho mohol čerpať finančné prostriedky. Tieto skutočnosti však nezabavujú obžalovanú trestnoprávnej zodpovednosti, pretože sama umožnila, aby boli finančné prostriedky použité na iný, ako vopred dohodnutý účel, upravený medzi ňou a poškodenými v kúpnej zmluve zo dňa 13.12.2011. Aj keď obžalovaná následne prejavila snahu finančné prostriedky zabezpečiť, aby mohlo dôjsť k splateniu hypotekárneho úveru, vzhľadom na jej rodinné pomery sa jej to nepodarilo. Poškodení preto boli nútení opätovne uhradiť kúpnu cenu bytu, aby nedošlo k realizácii záložného práva zo strany banky, čím konaním obžalovanej došlo ku spôsobeniu škody. V neposlednom rade je tiež potrebné konštatovať, že obžalovaná sa ku spáchaniu trestného činu v rámci prípravného konania priznala, a keďže na hlavnom pojednávaní využila svoje právo a odmietla vypovedať, v zmysle § 258 ods. 4 Trestného poriadku bola prečítaná zápisnica o jej výsluchu z prípravného konania. V zmysle uvedených skutočností preto okresný súd uznal vinu obžalovanej zhodne s obžalovanou prokurátora. Takýmto konaním obžalovaná naplnila všetky obligatórne zákonné znaky skutkovej podstaty zločinu sprenevery podľa § 213 ods. 1, ods. 3 Trestného zákona.

Pokiaľ ide o naznačené skutkové zistenia, v reakcii na odvolacie dôvody obžalovanej krajský súd zdôrazňuje, že si v celom rozsahu osvojil argumentáciu prvostupňového súdu v naznačenom smere. Skutočne vo veci nebolo z hľadiska posúdenia zavinenia obžalovanej možné akceptovať jej obhajobné tvrdenia, že celý predaj bytu v spolupráci s realitnou kanceláriou inicioval jej syn H. V.. Mal prístup k jej účtu, dokonca mu sama dala k dispozícii svoju platobnú kartu k účtu a teda mohol neobmedzene čerpať finančné prostriedky. Opakovane sa žiada zdôrazniť, že svojím konaním umožnila, aby peňažné prostriedky boli použité na iný, než vopred dohodnutý účel v zmysle obsahu kúpnej zmluvy zo dňa 13.12.2011.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou. Podľa ods. 4 citovaného ustanovenia pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Pokiaľ ide o uložený trest obžalovanej, aj zo strany krajského súdu sa žiada zvýrazniť to, že Trestný zákon v sankcii ust. § 213 ods. 3 Tr. zák. umožňuje jeho páchatelovi uloženie trestu odňatia slobody od troch do desiatich rokov. V súlade so stavom veci zistil okresný súd na strane obžalovanej dve okolnosti, ktoré jej z hľadiska výmery trestu poľahčovali, a to v zmysle § 36 písm. j), h) Tr. zák. Na druhej strane rovnako správne nezistil žiadnu okolnosť, ktorá by jej z uvedeného hľadiska príťažovala. Bolo preto povinnosťou prvostupňového súdu ukladať obžalovanej trest v upravenej sadzbe od troch rokov do siedmich rokov a ôsmich mesiacov odňatia slobody. Pokiaľ jej uložil trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby, považoval tento krajský súd za primeraný všetkým okolnostiam prípadu, na ktoré bol súd zo zákona povinný prihliadnuť. Ako už bolo konštatované, súdom doposiaľ riešená nebola, z evidencie priestupkov týkajúcej sa jej osoby bolo zistiteľné, že sa dopustila iba jedného priestupku v minulosti, a to na úseku dopravy. Stav veci a zákonu rovnako zodpovedal výrok prvostupňového súdu, ktorým jej výkon trestu odňatia slobody podmienične odložil za súčasného uloženia probačného dohľadu s ustanovením skúšobnej doby na tri roky. Nepochybil ani pri uložení konkrétnej povinnosti v zmysle § 51 ods. 2,4 písm. j) Tr. zák. Predovšetkým si sama obžalovaná musí

dôsledne uvedomiť, že jej bol uložený skôr mierny prevýchovný trest a teda v prípade opakovania akejkoľvek obdobnej či inej trestnej činnosti by bola postihnutá súdom už nepochybne prísnejšie. Keďže okresný súd nepochybil ani vo výroku, ktorým poškodených J. Y. a S. Y. s ich nárokom na náhradu škody odkázal na civilný proces, s poukazom na skôr uvedené krajský súd ako súd odvolací o odvolaní podanom obžalovanou, považujúc ho za nedôvodné rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia, toto postupom podľa § 319 Tr. por. zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.